

Գ Ի Շ Ե Ր Ը

Աստղավառ գիշեր, լոյսի դիցանոյշ,
 Օ՛ Նայնաստներ, — կիթառէն անոյշ
 Փախչող եղանակ,
 Արծաթէ ծըփանց վըճիտ և անհոն,
 Պարիկ հոլանի գիրկը ջուրերուն,
 Մըմունք ներդաշնակ:

Հին հովուերգութիւն, ո՛վ սէր, ո՛ նրազ,
 Որ կը ծաւալիս այնքան մեղմունակ
 Մէջը գեփիւտին,
 Բիւրեղի ժրպիտ, պար լուսախաղի,
 Ա՛խ, փարէ՛ հոգւոյս որ ա՛լ չի մարի
 Պատկերն Անցեալին...

Ո՛վ աղբիւր լոյսի, տո՛ն գեղեցկութեան,
 Արծաթէ համրոյր, քընարի մահան,
 Գիշեր լուսակաթ,
 Հոգւոյս մէջ բացուէ, բացուէ՛ լայնօրէն,
 Որ Աստուածներուն քեզ երգեմ նորէն,
 Աստղերու հէքեմթի:
 «Երազ ու վիշտ»
 Անտիպ

Ա Ն Յ Ե Ա Ն Ը

Երբեմն իրիկունս լըռութեան մէջէն
 Անուշիկ ձայներ ինծի կը կանչեն,
 Հին մըտերմութեան խօսքեր ջերմագին,
 Վարդեր սիրարոյր, նորէն կը ծաղկին:
 Ու սիրտըս հիւանդ կարծես կը տանին՝
 Քաղցրիկ մանկութեան մեղմիկ արեւին,
 Եւ ընտանեկան հին պատկերներուն՝
 Ուր կեանքը զըւարթ երազ մ'էր սիրուն:
 Աչքերս, աւա՛ղ, կը տեսնեն լալով
 Հասակներ ծաղիկ՝ զոր մահն ըստուերով
 Նոճիններուն տակ ծածկեր է հիմայ,
 Եւ անոնց համար գիշերը կու լայ:

Հոգիս դողալով կը լըսէ ձեզի
 Մեռելի ձայներ, ձայներ երազի,
 Ձայներ անուշիկ, որ զիս կը կանչեն
 Երբեմն իրիկունս լըռութեան մէջէն...

«Երազ ու վիշտ»

Անտիպ

ԱՐՄԷՆ-ԵՐԿՐԱՅ

ԶԱՐՆՈՒԱԾ ՀԱՅԸ

Վիրաւոր ինկայ... Գիշերն իջաւ սարսուղին,
 Եւ բուրձնակն եղաւ ինծի ողբերգու:
 Աղամանդեայ երազներս ո՛ր թռան գացին,
 Եւ թողուցին զիս հեռու:

Լուսնի լոյսով շուրջըս տեսայ գետնասող՝
 Իմ սէրերուս անբաժան քաղցր ընկերներս:
 Սակայն ամպիկ մ'արցունքներու վար սահող
 Քողարկեցին իմ աչքերս:

Անուշիկ մէջ, աւա՛ղ, ինծի երեցան՝
 Ուրուականներն որդեակներուս հոգիին:
 Վերջին սիրոյ ողջոյն մը տուին ու անցան
 Մոռացօնքի աշխարհին:

Խոր հռնթիւններն ինկածներուն լըսեցի,
Մահամերձին ուղղեցի ջերմ համոյրներս.
Շըրթունքի տաք հըպուռներու սպասեցի,
Բայց եղուկ որ ի զուր էր...

30 Դեկտ. 1916

ՀՐԱՅՐ

ՄԵՐ ԿԵԱՆՔԻՆ ՆՊԱՏԱԿԸ

Մենք կեանք մ'ունինք, որուն համակ ընթացքին՝
Մեզ կը ժըպտին բազդն ու խինդերն երջանիկ.
Բայց աւաղ, ան դիւրանցիկ է և փոփոխ,
Շուտով կը սահի:

Անծայրածիր անուրջներու անձնատուր,
Կը ծըրագրենք յիշատակի կոթողներ.
Սակայն աւաղ, կ'ահիւնանան կը քանդուին...
Կը մընանք թափուր:

Մեր թարմ կեանքի հըսպուրանքներն ալ անթիւ,
Իրենց դիթիչ ձըգուռներով կը գերեն.
Դիւրաթարշամ ծաղիկներ են անցաւոր,
Իսկոյն կը խամրին.

Թէ Տոհմային մըթարքներուն մէջ խաւար,
Դիտութեան ջահ մը բորբոքենք շըլացիկ.
Ո՛հ այն ատեն՝ ամեն փառքի արժանի,
Միշտ պիտի խայտանք...

30 Դեկտ. 1916

ՅՈՒՆՈՒՆ ԵՐ...

Կը խարխափենք, կը թարթափենք յարատե՛
Խաւարածոր գիշերներու մէջ մըթար.
Երկընքին վրայ լոյսի կայծերն մարած են.
Ի՛նչ ընենք, ո՛ր փընտըռենք...
Խաւար է, խաւար: